

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Voor Harriët

X was met zijn geblondeerde stagiaire Helene op weg naar het diepe zuiden. Hij bladerde nog wat door zijn pleitaantekeningen en vond dat hij voor een rechtvaardige zaak streed.

‘Het lijkt wel vakantie’, zei Helene toen de trein het heuvellandschap van Limburg binnenreed en de zon fel weerkaatste op de in de heuvels verspreide witgepleisterde huisjes.

In Maastricht doken ze achter in een taxi. X hield zijn zware tas stevig tussen hen in, wat hem op een, naar hij meende, spottende blik van Helene kwam te staan.

Op de rechtbank stond zijn cliënt al te wachten. Een mix van lijkbleek en asgrauw. Had een kwart miljoen aan dwangsommen verbeurd en aan X de schone taak daar nog wat van af te knabbelen.

De zitting verliep desastreuus. Niet alleen moest X halverwege naar buiten om met de hand een eiswijziging door te voeren, de vrouwelijke president, die in het voorbije blad *Amice* als streng en zakelijk te boek had gestaan, deed die kwalificatie meer dan eer aan door hem pinnig en als een verzuurde schoolfrik toe te voegen dat hij ‘een zwakke zaak had’ en er beter aan deed te schikken. ‘Voor welk bedrag dan wel’, dorst X nog uit te brengen, waarop ze een bedrag noemde dat de hoofdsom zo dicht benaderde dat het de naam schikking niet mocht hebben.

Toch maar de gang op. ‘Ik doe het voor 175.000 gulden’, fluisterde zijn inmiddels zwaar door zijn neusgaten ademende cliënt hem toe. X maakte een wegwerpgebaar en siste terug dat ze in beroep konden. Beroerder kon het nauwelijks worden. Binnen vroeg hij vonnis.

Zijn Utrechtse confrère legde na afloop nog even zijn hand op zijn schouder. X mompelde nog wat en nam afscheid.

‘Vond je dat fijn, die hand?’ vroeg Helene hem later met een niet te missen ondertoon. X moest alweer glimlachen. ‘Je pleitte zoals we het op de beroepsopleiding geleerd hebben’, zei ze om hem op te beuren, maar veel helpen deed het niet.

Na het debacle had hij geen taxi willen nemen. Ze liepen de weg terug naar het station; Helene ploeterde op haar klomphakken berustend naast hem voort.

Op de brug over de Maas passeerde een kleine vrachtwagen. De chauffeur toeterde naar Helene, die, zoals X had gemerkt, altijd wel aandacht trok van de mannelijke bewoners van deze planeet. ‘Het zijn wel altijd de verkeerde’, had ze gezucht, want in de liefde was het tobben. Ze stonden even stil en keken naar het panorama van de oude stad. Ze misten de trein net en aten gezeten op een bankje op het perron hun lunchpakket.

Warempel, nu leek het toch net een beetje vakantie.

n

